

Sygn. akt IX Ka 1918/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: st. sekr. sąd. Iwona Stefańska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2014 r.

sprawy M. Ś. (1)

obwinionego o wkroczenie z art.86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 23 października 2013r. sygn. akt XI W 868/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

IXKa 1918/ 13

UZASADNIENIE

M. Ś. (1) został obwiniony o to, że :

w dniu 31 października 2012 r. około godz. 16.45 w K. na ul. (...) kierując samochodem marki s. nr rej. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że w trakcie manewru zmiany pasa ruchu nie zachował szczególnej ostrożności i zderzył się z pojazdem marki M. nr rej, (...) z przyczepką marki S. nr rej. (...) powodując uszkodzenia w przyczepce i straty na szkodę S. S. tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 23 października 2013 r. w sprawie XIW 868/ 13 orzekł co następuje:

1) obwinionego M. Ś. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 / trzysta / złotych

2) na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 627 kpk zasądził od obwinionego M. Ś. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 726 / siedemset dwadzieścia sześć / złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania w tym 30 / trzydzieści / złotych opłaty od kary

Powyższy wyrok został zaskarżony w całości na korzyść obwinionego M. Ś. (2) przez jego obrońcę, który zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia :

a) art. 2 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. - poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i niedostateczne uzasadnienie podstaw skazania obwinionego, w szczególności:

- dowolną ocenę, że opinia biegłego sądowego mgr inż., J. R. (1) jest przejrzysta, pełna i logiczna i w konsekwencji oparcie ustaleń dotyczących winy obwinionego na opinii biegłego, mimo iż opinia nie odniosła się do wszystkich okoliczności sprawy, a jej wnioski są sprzeczne ze stanem faktycznym,

- dowolną i wybiórczą ocenę wyjaśnień obwinionego oraz zeznań świadków, prowadzącą do uznania, że obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmieniania pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu pokrzywdzonemu M. C., mimo iż prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przemawia za wnioskiem odmiennym, bądź co najmniej rodzi wątpliwości, które winny być przez Sąd dostrzeżone i wyjaśnione bądź- w przypadku obiektywnego braku takiej możliwości- rozstrzygnięte na korzyść obwinionego;

b) art. 252 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k. i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. - poprzez niedostrzeżenie lub pominięcie przy wydawaniu zaskarżonego wyroku wątpliwości jakie pojawiły się w sprawie, które winny być rozstrzygnięte na korzyść obwinionego, a to wątpliwości dotyczących ustalenia położenia pojazdów w chwili zderzenia, toru i kierunku ich ruchu, a także ustalenia uszkodzeń w obu pojazdach, które to okoliczności legły u podstaw zaskarżonego wyroku,

c) naruszenie podstawowej zasady procesowej, że nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść obwinionego /art. 5 § 2 kpk.

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na treść tego orzeczenia:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, powodujący naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, przez co ocena ta stała się oceną dowolną (art. 7 kpk). mający bezpośredni wpływ na treść zaskarżonego wyroku, jak również

b) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 8 k.p.w. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 82 § 1 k.p.w. poprzez uwzględnienie wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść obwinionego, przy pominięciu lub zminimalizowaniu okoliczności działających na jej korzyść, co skutkowało wydaniem wyroku skazującego, podczas gdy uwzględnienie całokształtu okoliczności faktycznych winno stać się podstawą uniewinnienia obwinionego

c) błędne pominięcie, iż w okolicznościach faktycznych sprawy możliwa jest alternatywna wersja zdarzeń, a przedstawiona w opinii biegłego jest jedynie prawdopodobna

Mając na uwadze powyższe wniosł o:

zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu;

ewentualnie wniosł o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy nie zasługuje na uwzględnienie.

W toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego Sąd Rejonowy zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia poddając je wnikliwej i rzeczowej analizie a swoje stanowisko należycie uzasadnił w pisemnych motywach orzeczenia spełniających wymogi procesowe z art. 424 kpk. Wskazał, którym dowodom dał wiarę i dlaczego,

a którym i z jakich przyczyn tych cech wiarygodności odmówił. Sąd orzekający dokonał analizy wyjaśnień obwinionego w nawiązaniu z zeznaniami wszystkich

przesłuchanych w sprawie świadków, protokołów oględzin samochodu marki M., szkicu z miejsca kolizji a także opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego J. R. (1). Obwiniony starał się wykazać- do tego też elementu sprowadza się apelacja mimo swej obszerności i wielości formalnie podniesionych zarzutów apelacyjnych- że to nie on popełnił zarzucany mu czyn, ponieważ to pokrzywdzony w sprawie kierując pojazdem z holowaną przyczepą włączał się do ruchu z zatok dla autobusów, wjeżdżając przed niego na pas ruchu którym się poruszał. Sąd orzekający wykazał, że wyjaśnienia te oraz po części zeznania T. Ś. stoją w rażącej sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonego, ale też z opinią biegłego J. R., który wykluczył możliwość przebiegu kolizji w sposób prezentowany przez obwinionego. Trafnie przy tym sąd wskazał, że opinia ta jest pełna, jasna, rzetelna, odnosi się do wszystkich aspektów rozpatrywanego zdarzenia drogowego, także i tych, wbrew twierdzeniom apelującego, które zostały sformułowane pisemnie przez obronę. Sąd Okręgowy w całości akceptuje to stanowisko Sądu orzekającego, odnośnie oceny dowodów i poczynionych w ich oparciu ustaleń faktycznych jako wszechstronne i wyczerpująco uargumentowane bez potrzeby odrębnego odniesienia się do tych kwestii.

Tu jedynie zauważyć należy, iż stan dowodów w sprawie, w szczególności treść wyjaśnień samego obwinionego jest tego rodzaju, iż nawet bez potrzeby odwoływania się do opinii biegłego, uznać należy te wyjaśnienia za nieprzekonywujące i stanowiące wyraz prezentowanej linii obrony. Taka ocena, wynika bowiem wprost z zasad logiki i doświadczenia życiowego, związanego z funkcjonowaniem ruchu drogowego. Otóż niemożliwa jest sytuacja, jaką prezentował obwiniony, by kierujący samochodem M. z przyczepą, mógł włączać się do ruchu i to niezależnie, czy miałby ten manewr wykonywać jadąc zatoczką autobusową (którą to możliwość wprost wykluczył biegły), czy też pasem ruchu przylegającym do zatoczki (tak wszak twierdził M. C.) i to w taki sposób by pojazd obwinionego kolidował (prawa strona zderzaka przedniego) z tylnym lewym błotnikiem przyczepki w sytuacji,

gdy obwiniony podaje, że poruszał się w tzw. korku, a więc gdy pojazdy jechały tuż za sobą. Dla wykonania bowiem manewru włączenia się do ruchu, na pas którym jechał obwiniony, potrzebna jest bowiem przestrzeń (co najmniej kilkadziesiąt metrów w sytuacji, gdy obwiniony znajduje się też w ruchu) umożliwiające wjazd na pas ruchu samochodu M., tak by w końcowej fazie tego manewru doszło do kolidowania w sposób wskazany wyżej. Takiej przecież sytuacji obwiniony nie przedstawia, a wręcz utrzymuje, iż poruszał się prostolinijnie, bezpośrednio za poprzedzającym go w korku samochodem. Tak więc już z tu tylko przytoczonego argumentu stwierdzić należy, iż Sąd rejonowy trafnie uznał, że wyjaśnienia M. Ś. (1) nie są wiarygodne.

Sąd I instancji nie dopuścił się więc błędu w ustaleniach faktycznych, jako że są one zgodne z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, należycie ocenionym zgodnie z art. 7 kpk. Apelacja zawiera jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu i nie jest w stanie podważyć jego wniosków.

Reasumując Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu I instancji co do winy, kwalifikacji prawnej przypisanego obwinionemu wykroczenia jak i w zakresie rozstrzygnięcia o karze, która jest adekwatna do stopnia zawinienia jak i społecznej szkodliwości czynu i nie nosi cech rażącej surowości.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw.

(SSO Zbigniew Karamara)